

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: J. R.
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Jihomoravský kraj
sídlem náměstí Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4637442/23/3019-50521-712489,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4637442/23/3019-50521-712489, o námitce žalobce, kterou se domáhal mimořádného odpuštění příslušenství na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 podle zákona č. 182/2023 Sb., o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů (dále jen „zákon o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobci byla dodatečným platebním výměrem (dále též „DODAP“) ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2789175/20/3019-50523-712340, doměřena daň na dani z příjmů fyzických osob (dále také „DPFO“) za zdaňovací období roku 2014. Odvolací finanční ředitelství (dále jen „OFŘ“) rozhodlo až dne 14. 7. 2023. Řízení o žalobě je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 39/2023.
3. Nelze souhlasit s postupem žalovaného, který zamítl žádost žalobce o odpuštění příslušenství (penále a úroku z prodlení) podanou podle zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů. Tvrzení, že rozhodný nedoplatek vznikl až po rozhodném dni, tj. po 30. 9. 2022, odporuje smyslu a účelu tohoto zákona. Doměrek žalobce nelze považovat za spekulativní.
4. Vznik rozhodného nedoplatku je třeba vždy spojovat s původní lhůtou splatnosti, a nikoliv až s náhradní lhůtou splatnosti (což potvrzuje i Mgr. Karel Šimek viz Komentář), která nerozděluje nedoplatky na existující a neexistující, ale pouze na vymahatelné a nevymahatelné. Správnost této teze podtrhuje též to, že platební výměr na úrok z prodlení má ryze deklaratorní charakter a úrok z prodlení správce daně předepíše dle § 251 b odst. 3 písm. b) daňového řádu do evidence daní ve chvíli, kdy pominou důvody pro jeho další vznik, přičemž tyto důvody u žalobce pominuly zaplacením doměřené daně v roce 2020. Žalobce odkazuje na § 252 odst. 2 ve znění účinném do 31. 12. 2020, na § 252 odst. 3 ve znění účinném do 31. 12. 2020 a s účinností od 1. 1. 2021 na § 251b odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Co do vymahatelnosti úroku tento sleduje osud daně, tudíž stejně jako doměřená daň, úrok z prodlení je sice nedoplatek, avšak do doby uplynutí náhradní lhůty splatnosti nedoplatek nevymahatelný, přičemž tato nevymahatelnost nemá vliv na existenci takového nedoplatku. Ve vztahu k penále je potom situace podobná. Na tomto závěru nemá vliv ani důvodová zpráva k zákonu o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů, kterou argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Je evidentní, že důvodová zpráva je výsledkem diletantismu předkladatele zákona, žalovaným vytučněná citace se zcela rozchází s právní úpravou, jakož i s výkladem ustanovení § 153 odst. 1 daňového řádu. Je v rozporu s pravým smyslem a účelem daňového milostivého léta – odpustit všechna daňová příslušenství, vyjma těch spekulativních.
5. Příslušenství, o jehož odpuštění žalobce žádal, vzniklo a mělo být evidováno správcem daně do rozhodného dne. Důkazní břemeno o neevidenci nese správce daně, jelikož podle zákona měl daňový závazek žalobce dávno evidovat, ten však své důkazní břemeno neunesl. Nárok na odpuštění příslušenství byl dán a žalovaný pochybil, pokud jej v napadeném rozhodnutí nekonstatoval ani jiným způsobem nezjednal nápravu a toto rozhodnutí je tak nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný dospěl k závěru, že podmínka pro zánik určeného příslušenství daně odpuštěním nebyla u žalobce splněna. Zákonodárná moc v České republice nenáleží žalovanému a tento tedy není s to ovlivnit podobu přijímaných zákonů, ani důvodových zpráv. Ve smyslu ustálené judikatury platí, že daň se považuje za stanovenou až pravomocným rozhodnutím o jejím stanovení. Do té doby nemůže správce daně o této dani v dotčeném rozsahu evidovat jako o nedoplatku.

IV. Replika

7. Otázky vzniku nedoplatku a evidování správcem daně jsou otázkou daňového řádu a zákonodárce ji nemůže stanovovat svévolně v jiném zákonu, natož v důvodové zprávě. Je

povinností správce daně po doměření daně tuto současně předepsat do evidence daní. Odvolací řízení není součástí řízení doměřovacího, a proto bylo povinností správce daně doměrek předepsat do evidence daní již po vydání platebního výměru. Evidování nevymahatelných nedoplatků v evidenci daní je věci obvyklou. Žalobci nelze klást k tíži, že faktický úkon evidence správce daně možná ani neučinil. Žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
9. Mezi stranami je sporné naplnění podmínek pro odpuštění nedoplatku (příslušenství daně) podle zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů.
10. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující právní úpravy.
11. Podle § 2 odst. 1 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů se při zániku určeného příslušenství daně odpuštěním a zániku některých nedoplatků na dani a na příslušenství daně postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
12. Podle § 3 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů se rozhodným nedoplatkem rozumí nedoplatek na dani nebo na příslušenství daně fyzické osoby, který a) vznikl do rozhodného dne a b) je, popřípadě byl evidován u správce daně do rozhodného dne.
13. Podle § 5 odst. 1 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů je rozhodným obdobím období od 1. 7. 2023 do 30. 11. 2023. Podle ust. § 5 odst. 2 tohoto zákona rozhodným dnem je 30. 9. 2022.
14. Podle § 6 odst. 1 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů je pro zánik určeného příslušenství daně v důsledku odpuštění potřeba naplnění dvou podmínek, a to a) dlužník požádal během rozhodného období o jeho odpuštění a b) došlo k úplnému uhrazení rozhodného nedoplatku, se kterým toto příslušenství souvisí, do 30. listopadu 2023. Ze znění tohoto ustanovení je možné seznat, že uvedené podmínky musí být splněny kumulativně.
15. Podle § 153 odst. 1 daňového řádu je nedoplatek částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti, popřípadě též neuhrazená částka zajištěné daně.
16. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období 2014, na niž byla správcem daně zahájena daňová kontrola, jejímž výsledkem bylo vydání dodatečného platebního výměru dne 29. 5. 2020 č. j. 2789175/20/3019-50523-712340, kterým byla žalobci doměřena daň ve výši 2 253 209 Kč a stanoveno penále ve výši 450 641 Kč. Žalobce se proti DODAP odvolal a OFŘ rozhodnutím ze dne 14. 7. 2023 č. j. 23178/23/5200-10422-711621 (dále jen „rozhodnutí OFŘ“) posléze doměřenou daň snížilo na částku 2 217 299 Kč a penále na částku 443 460 Kč; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 7. 2023. Proti rozhodnutí OFŘ podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 25. 3. 2024 č. j. 62 Af 39/2023-66 žalobu zamítl. Proti tomuto

rozsudku podal žalobce kasaní stížnost, kterou Nejvyšší správní soud dne 5. 12. 2024, č. j. 8 Afs 118/2024-86 zamítl.

17. Dále lze ze spisového materiálu zjistit, že žalobce podal dne 20. 7. 2023 žádost o odpuštění příslušenství souvisejícího s doměřenou daňovou povinností podle zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů. Dne 14. 9. 2023 správce daně vydal vyrozumění o nesplnění podmínek pro odpuštění nedoplatku č. j. 3959022/23/3019-50521-712489, proti kterému žalobce podal námitku, o které žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
18. V nyní projednávané věci není mezi stranami sporu o splnění první ze dvou požadovaných podmínek vyplývajících z § 6 ods.t 1 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů, tj. dlužník požádal během rozhodného období (od 1. 7. 2023 do 30. 11. 2023) o jeho odpuštění, a to dne 20. 7. 2023. Spornou se však stala druhá podmínka, tj. došlo k úplnému uhrazení rozhodného nedoplatku, se kterým toto příslušenství souvisí, do 30. listopadu 2023. Mezi stranami je sporné, kdy rozhodný nedoplatek v daném případě vznikl.
19. Aby mohlo dojít k zániku nedoplatku odpuštěním, musí se jednat o tzv. rozhodný nedoplatek (§ 3 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů). Tím se pro účely tohoto zákona rozumí rozhodný nedoplatek na dani nebo na příslušenství daně fyzické osoby, který vznikl do rozhodného dne, a současně je, popřípadě byl, do rozhodného dne evidován u správce daně.
20. Žalobce svůj závěr opírá o komentářovou literaturu (Šimek, K. in Baxa J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žišková, M. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011. Komentář k § 153 odst. 1): *„Skutečnost, že bude stanovena náhradní lhůta splatnosti, je z hlediska posouzení toho, zda neuhrazená částka daně je, či není nedoplatkem, bez významu. Má však význam pro vymahatelnost tohoto nedoplatku, neboť před jejím marným uplynutím není možné stanovenou daň (nedoplatek) vymáhat (s výjimkou možnosti přihlásit daňovou pohledávku do insolvenčního řízení). Jinými slovy, daň, která nebyla přiznána a zaplacená ke dni splatnosti (rozuměj původnímu dni splatnosti), je sice formálně vzato nedoplatkem, avšak vymahatelná bude až uplynutím náhradního dne splatnosti, což v případě vyměření daně z moci úřední bude až 15 dní po právní moci platebního výměru (§ 139 odst. 3). Je proto nutné rozlišovat mezi nedoplatkem vymahatelným a nevymahatelným“*. Žalobce dále uvádí, že náhradní lhůta splatnosti tak nerozděluje nedoplatky na existující a neexistující, jak nesprávně dovozuje žalovaný, avšak na vymahatelné a nevymahatelné. Tato citace se však netýká zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů, v němž je upraven tzv. rozhodný nedoplatek. S ohledem na tento rozdíl v pojmech není v nyní řešeném případě momentálně třeba řešit otázku, zda náhradní lhůta splatnosti rozděljuje nedoplatky na existující a neexistující, nebo na vymahatelné a nevymahatelné. Na tom nic nemění ani žalobcem v replice zmíněný náleží Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06.
21. Byť by tedy soud dal za pravdu žalobci, že nedoplatek vznikl již v původní den splatnosti, nejednalo se o rozhodný nedoplatek podle § 3 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů.
22. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí správně odkázal na důvodovou zprávu, podle níž: *„Jak pro navrhovaný zánik určeného příslušenství daně odpuštěním, tak pro zánik některých nedoplatků bude klíčový tzv. rozhodný den podle § 5 odst. 2, kdy uvedená opatření se budou vztahovat pouze na jistiny (rozhodné nedoplatky podle § 3). (...) Jde o nedoplatek, který vznikl do*

rozhodného dne podle § 5 odst. 2 (tj. nejpozději v tento rozhodný den). Jedná se o logickou podmínku, která z předmětu zániku určeného příslušenství daně odpuštěním vylučuje příslušenství související s nedoplatky na jistinu vzniklé krátce před nabytím účinnosti zákona, resp. krátce před datem, které bude počátkem doby pro realizaci projektu. Tím se předejde riziku spekulativního chování dlužníků, kteří by mohli při vidině brzké realizace navržené právní úpravy setrvávat v prodlení s placením svých nově vznikajících daňových dluhů s tím, že jim postačí tyto dluhy splatit na konci rozhodného období. Současně platí, že nedoplatek v souladu s jeho definicí v § 153 odst. 1 daňového řádu, vzniká uplynutím dne splatnosti daně, pokud tato nebyla uhrazena. Pokud má daň stanoven náhradní den splatnosti (typicky v souvislosti s doměřením daně či změnou původního stanovení daně cestou opravných nebo dozorčích prostředků či soudního přezkumu), vzniká nedoplatek marným uplynutím tohoto náhradního dne splatnosti. Jinými slovy, nedoplatek v případě daně, jejíž původní den splatnosti sice spadá do období do rozhodného dne, avšak náhradní den splatnosti do období po tomto dni, tedy nevznikl do rozhodného dne a nemůže se stát rozhodným nedoplatkem pro účely navrhovaného zákona. V zájmu právní jistoty a s ohledem na existenci různých teoretických názorů ohledně přesného okamžiku vzniku nedoplatku v případě stanovení náhradního dne splatnosti je v navrženém § 3 explicitně stanoveno, že se pro naplnění definice rozhodného nedoplatku současně musí jednat o nedoplatek, který je, popřípadě byl evidován u správce daně do rozhodného dne (viz dále). Pokud by byl zaevidován později, nebude se již jednat o rozhodný nedoplatek, a to ani v případě, pokud je takový nedoplatek předepsán do evidence daní s původním dnem splatnosti pro účely úročení (srov. § 252 odst. 2 písm. a) daňového řádu).“

23. Z výše uvedeného tak vyplývá, že důvodová zpráva citovaná žalovaným v napadeném rozhodnutí výslovně řeší situaci, která nastala v posuzované věci, tj. doměření daně cestou opravných prostředků. Úmysl zákonodárce je tedy zřejmý.
24. Zdejší soud se s důvodovou zprávou (a žalovaným) ztotožňuje. Rozhodným nedoplatkem podle § 3 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů je takový nedoplatek, který vznikl do rozhodného dne, a současně je, popřípadě byl, do rozhodného dne evidován u správce daně.
25. Podle žalobce měl být nedoplatek evidován ode dne stanovení daně dodatečným platebním výměrem. Žalovaný má za to, že byl evidován až po uplynutí náhradního dne splatnosti (pravomocným rozhodnutím OFŘ).
26. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu vede správce daně evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.
27. Daň lze na osobním daňovém účtu daňového subjektu evidovat teprve od okamžiku, kdy je stanovena pravomocně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 29. 8. 2024, č. j. 9 Afs 69/2024-26). V tomto rozsudku NSS uvedl: „V daňovém řádu podle NSS nelze najít podklad pro evidenci nepravomocně stanovené daně, a to ani výslovně, ani s pomocí interpretace. V § 149 odst. 1 daňový řád stanoví, že [s]právce daně vede evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Čistě jazykovým výkladem § 149 daňového řádu by bylo možné dospět k závěru, že evidovat lze již vznik daňové povinnosti, nicméně i důvodová zpráva k daňovému řádu navzdory výslovné textaci zákona uváděla, že nelze evidovat latentní daňovou povinnost, která

nebyla správcem daně určena. Tento závěr následně přejala také judikatura (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34). Ustanovení § 149 daňového řádu uvádí jako jeden z možných okamžiků, ke kterému lze evidovat daň, její stanovení; pouze z jazykového výkladu však není zřejmé, zda se jedná o stanovení pravomocné či nepravomocné.“ Dále je dle něj „patrné, že zákonodárce v této novele chápal daň, která podle textu zákona dosud nebyla pravomocně stanovena, jako daň, která podle důvodové zprávy „dosud není vyměřena“.

28. Závěrem NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „z daňového řádu tedy vyplývá, že daň je možné evidovat teprve v okamžiku, kdy je pravomocně stanovena. Do té doby jsou finanční prostředky zaslané daňovým subjektem na úhradu daně, která dosud není pravomocně stanovena, vedeny na kreditní straně jeho daňového účtu jako přeplatek. Jiný postup zákon neumožňuje. (...) Nepravomocně stanovenou daň by bylo možné evidovat pouze za předpokladu, že by došlo ke změně zákona tak, aby takový postup výslovně umožňoval, do té doby by se jednalo o postup rozporný s čl. 2 odst. 3 Ústavy.“ (pozn. důraz přidán krajským soudem)
29. Je tak správný názor žalovaného, který uvedl, že nedoplatek na dani byl sice daňovým subjektem uhrazen dne 2. 7. 2020, ale vzhledem k proběhнувšímu odvolacímu řízení byl za evidován do evidence správce daně až po ukončení odvolacího řízení v den jeho náhradní splatnosti, tj. 3. 8. 2023. Z výpisu předloženého žalovaným je zřejmé, že k za evidování rozhodného nedoplatku došlo až po jeho pravomocném stanovení, tedy až po uplynutí náhradního dne splatnosti (3. 8. 2023). Toliko k nedůvodné námitce žalobce, že správce daně nese důkazní břemeno o jeho neevidenci a že jej neunesl. Takový postup plně koresponduje s úmyslem zákonodárce, neboť důvodová zpráva výslovně uvádí, že v takových případech má k evidenci nedoplatku dojít až po uplynutí náhradního dne splatnosti. Byť by tedy i před tímto datem byla neuhrazená částka daňovým nedoplatkem, nejednalo by se o rozhodný nedoplatek ve smyslu § 3 zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů, neboť tento nedoplatek správce daně neevidoval. Napadené rozhodnutí je tak v souladu se zákonem. S ohledem na uvedené tak nejsou námitky žalobce v žalobě, ani rozšířené v jeho replice, důvodné.
30. Pokud žalobce rozporuje závěry v důvodové zprávě, které dle něj nekorespondují s daňovým řádem, krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje. Z ustanovení zákona o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů jasně vyplývá záměr zákonodárce na časové omezení rozhodných nedoplatků, jež je možné odpustit. Již výše soud upozorňoval na rozdíl mezi nedoplatkem dle daňového řádu a rozhodným nedoplatkem dle zákona mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů. Je však s podivem, že žalobce na jedné straně uvádí, že k důvodové zprávě nelze přihlížet, na straně druhé z ní však sám cituje. Zdejší soud vzhledem k uvedenému nespátřuje důvodovou zprávu k zákonu o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů za rozpornou s daňovým řádem, ani ji nepovažuje za výsledek diletantismu předkladatele zákona, jak žalobce tvrdí. Důvodová zpráva není ani v rozporu s pravým smyslem a účelem daňového milostivého léta. Toto tvrzení podporují i závěry v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 31 Af 51/2023-43.
31. Argumentace žalobce, že v letech 2014 a 2020 ještě nebylo vůbec myslitelné, že by nějaké daňové milostivé léto mohlo kdy vzniknout, je sice pravdivá, avšak zákon o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů byl určitým vstřícným krokem ze strany státu a nelze jej bezvýhradně vztáhnout na všechny subjekty, o čemž vypovídá stanovení podmínek. Účelem zákona nebylo odpustit všechna daňová příslušenství, vyjma těch spekulativních, jak žalobce uvádí, neboť, jak již soud opakovaně uvádí, v zákoně

o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů jsou pro možné „odpuštění“ daňových příslušenství jasně stanovené podmínky. Jak je uvedeno v důvodové zprávě k tomuto zákonu: *Ačkoliv se návrh zákona týká zejména oblasti daňového procesu, nebyla zvolena forma novelizace daňového řádu, popřípadě jiného daňového zákona, neboť upravovaná materie má mimořádný, resp. jednorázový charakter. Byl zvolen samostatný návrh zákona, jakkoliv tento zejména na daňový řád velmi úzce navazuje.*

32. Bylo zcela na rozhodnutí žalobce, že podal odvolání a posléze žalobu a kasační stížnost. OFŘ sice žalobci snížilo doměřenou daň a nedoplatek, ostatní však zůstalo zákonně a pravomocně určeno. Žalobce se zpětně nemůže bránit tvrzením, že řízení u odvolacího orgánu trvalo moc dlouho – OFŘ rozhodlo v prekluzivní lhůtě. Jak žalobci již sdělil zdejší soud v rozsudku č. j. 62 Af 39/2023-66: *Pokud v daňovém řízení dochází k průtahům, které mají přímý dopad do práv daňového subjektu (žalobce uvádí, že žalovaný neodůvodněně po 3 roky prodléval s vyřízením odvolání), lze se obrany v takové situaci domoci prostředky na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Samo o sobě to ovšem nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o stanovení daně. Lze přisvědčit žalobci, že jeho případ nelze považovat za spekulativní, to však žalovaný ani netvrdil.*
33. Krajský soud tak uzavírá, že nelze přisvědčit námitce žalobce, že byl dán nárok na odpuštění a že žalovaný pochybil, pakliže jej na základě žalobou napadaného rozhodnutí nekonstatoval, případně jiným způsobem nezjednal nápravu. Zdejší soud přisvědčil postupu žalovaného, který žádost o odpuštění žalobce zamítl.

IX. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu